

Aiemmin jo oli puhetta Piirtopaino Oy:n myyntiartikkeleista. Tuottavimpia ja samalla Piirtopalojen syntyynkin vaikuttaneita olivat Eka Karppasen uutispiirroset. Ne levisivät useampaan lehteen milloin milläkin nimellä, Piirtopaloissa useimmiten "Ajan piirtoina". Tuolloin, 1943-45, ne myytiin sarjakuvina vaikka me nykyisin emme taitaisi niistä sitä nimitystä käyttää. Sitä vastoin oli toimituksen vallan oikeutettua julistaa lehtensä 11. numeron kannessa ylpeästi "Maan ainoa Sarjakuvalehkeistö". Sen lisäksi että tämä oli totuus, voi myös panna merkille lehden tekijöiden siinä verranneen Suomen tilannetta tilanteeseen ulkomailla. Esimerkiksi Yhdysvalloissa, josta he ovat kuulleet kerrottavan "...Suuren Lännen sarjakuvatehtaista ideamiehineen, kertojineen, piirtäjineen malleineen kaikkineen, joista me emme pienessä Suomessamme saa nähdä toistaiseksi edes unta." Näin kirjoitteli sarjakuvantekijä Kalle Patoluoto, joka itse piirsi kanta sarjaa lehteen. Kuka hänelle sitten oli moisia kertonut? Varrin ehdokas on kait Egon Meuronen, joka aikansa sodittuaan lähti käymään juuri tuonne Suureen Länteen ja kotiutui sieltä suoraan Piirtopalojen sivuille. "Amerikkalaisista" hänen piirrostyylinsä olikin, eikä tarina liioin ammentanut kotimaisista perinteistä. Kalle Patoluoto niin ikään satsasi eksotiikkaan vaikka hänen sankareillaan oli sentään koitoisemmat nimet. Viehtymys kaukomaihin selittyy jälkimmäisen kohdalla yksinkertaisesti: juonet hänen sarjoihinsa kirjoitti päätoimittaja. Ja on lystikästä panna merkille, että kolmasakin piirtäjä, Ari Ajanto, jonka sarja oli pitkälti mukavaa vastapainoa edellisille, lopulta vei muinaissuomalaisen sankarinsa seikkailemaan palmulehtoihin.

Piirtopalojen kantava sarja oli Patoluodon ja Mannuniemen Humu-Heikki. Tämä sarja oli myös ainoa, jonka Piirtopaino julkaisi omalla sarjakuvakirjanaan vuoden 1945 lopulla. Patoluodon tuotteliaisuus oli kai yksinkertaisin syy siihen, että näin kävi: lehden loppuvuoden numeroissa oli Humu-Heikkiä neljä sivua siinä missä muita kaksi. Merimiesaiheisessa sarjassa tarinan kirjoittajalla oli tilaisuus ammentaa omakohtaisista kokemuksista lisäväriä. Esimerkiksi Humu-Heikin seikkaverilla Hansilla oli todellinen samanniminen esikuva, norjalainen "sahteriseiluri", joka nousi laivaan jossakin Etelä-Amerikan satamassa Piirtopalojen tulevan päätoimittajan purjehtiessa praktiikkaa merenkulkupistoa varten.

Humu-Heikki oli siekailematon seikkailusarja. Humu ja Hans ovat joutuneet s/s Sunderlandin perämiehen silmätiukuiksi ja karkaavat laivasta La Cuairassa. Kapakattapelun jälkeen pestautuvat he salaperäisen jenkkipiikkeenin Watkinssonin laivaan ja tekevät hetimitä kapinaan, kaappaavat koko aluksen ja löytävät ruumasta salakuljetusaseita. Velikullat päättävät viedä aseet tilaajalle, kapinakenraali Xardezille, tietenkin omaan laskuunsa. Mutta rannikolla on heillä kolikko valinta tehtävänä: henki pois tai liittyminen kapinajoukkoihin. Humu-Heikki ja Hans päätyvät upseerinvaltakirjoihin, ja niiden myötä alkavat kommellukset ja vaikeudet vyyryä. Hallituksen joukot erehtyvät pitämään kaveruksia puoluelaisinaan, välillä taas on teloituskomennuskunta odottamassa. Hemaiseva Lola päästää heidät monesta pinteestä...

PIIRTO- PALAT

Kysymys infon lukijoille: kuinka monta pelkästään kotimaisia sarjakuvia sisältävää sarjakuvalehteä ilmestyi Suomessa 1940-luvulla?...

Oikea vastaus on ei yhtään. Mieleen vilahtavat vuoden 1949 pioneirit Seikkailusta Seikkailuun, Seikkailusarja Buffalo Bill sekä kolmantena Sarjakuvalehti, mutta nämä ensimmäiset todelliset sarjakuvalehdet olivat aineistoltaan lähes yksinomaan ulkolaisia. Vaan jos tingimme ihan pikkuisen sarjakuvalehden määritelmästä, löytyy jo yksi. Ja tämän yhden kehtaa kyllä esitellä uutisena, siksi ensinnäkin, että sarjakuvanharrastajat tuskin sitä entuudestaan tuntevat, toiseksi lehden erikoislaadun vuoksi.

Taustaksi lyhyt historian kertauskurssi: vuosikymmen oli amerikkalaisen sarjakuvan lopullisen läpilyönnin aikaa kotomaamme päivö- ja viikkolehdistä. Tuli Aku Ankka, Teräsmies, Tarzan, Rip Kirby, Jori Sawyer, Ulla, Pipsa Pippuri jne. Tässä tulvassa koettivat pitää pintansa suomalaiset sankarit Kieku ja Kaiku, Antti Puuhaara, Rymy-Letu, Pekka Puupää, Topi Toimelias, Jussi, Kili ja Possu, kaikki myös sarjakuvakirjoina. Näihin aikoihin piirsivät useasti amerikkalaisvaikutteisia seikkailusarjojaan Kari Suomalainen, Eeli Jaatinen, Ami Hauhio sekä Egon Meuronen. Kolme ensimmäistä ajanvietelehtiin Lukemista kaikille, Jännityslukemisto ja Seikkailujen maailma, Meuronen Helsingin Sanomiin. Halvan ulkomaisen tavaran vuoksi kotimainen sarjakuvatuotanto alkoi olla vaikeuksissa, 1935 perustettuun Tekijätoimistoon joutui tuottelias Ami Hauhio turvautumaan saadakseen sarjansa leviämään maaseutulehtiin.

Niinpä voi kysyä, tehtiinkö yritys suomalaisen sarjakuvan elvyttämiseksi kun kuvallukemisto Piirtopalat ilmestyi maaliskuussa 1945 15-sivuisena näyttenumerona. Tämän ensimmäisen numeron sisältö oli sangen lupaava: kolme jatkuvatkoti ilmoitettua sarjakuvaa, lyhyitä strippipaloja, ajanohjaisivu piirrettyine uutisineen, tunnetun kotimaisen piirtäjän esittely (näyttenumerossa Erkki Tanttu), lukijoita palveleva piirustus-tekniikan sivu tentävineen, taiteilja-elämä sivuava novelli sekä palstantytteinä pilakuvia.

Täyttää tavaraa oli seuraava numerokin, sivuja vain oli tullut neljä lisää. Ja kun päästiin numeroon 5, oli sivuja 31. Mukana oli jo uutta: yksi jatkosarja lisää, kulttuuripalstat elokuvalle ja kirjallisuudelle, ajan menestyselokuvien naisellista vaatemuotia piirroksiin, kuva-arvoituksia ja kilpatehtäviä sekä uusi novelli, matka- tai jännityskertomus. Näin täysipainoisena 31-sivuisena lehtenä Piirtopalat ilmestyi vuoden loppuun. Numero 13-14 jäi viimeiseksi, kaikkiaan ilmestyi 11 numeroa.

Piirtopaloja julkaisi helsinkiläinen osakeyhtiö Piirtopaino. 1943 perustetun Piirtopainon alaa oli kaikki mahdollinen valokopioista somistukseen ja lehtikuvitukseen, kartanpiirrännästä ja joulukoristeista vene- ja kanoottipiirustuksiin, sarjakuvista liikemerkkien kautta mainoskuvauksiin ja leluiksi taitettaviin leikkuuarkkeihin. 1945 tuumasivat toimitusjohtaja Erkki Tenhunen ja toimittaja Veikko Hannuniemi, että materiaalia oli kertynyt kylliksi oman lehden perustamiseen. Piirtopalat syntyi. Toimituksen muodostivat Hannuniemi ja Piirtopainon piirtäjä Eka Karppanen, lisävoimia sarjakuvantekoon toivat sodanaikaiset tuttavuusuhheet Ilmatorjuntalehdestä ja Päämajan topografiosastolta, nimittäin Ari Ajanto, Kalle Patoluoto ja Egon Meuronen. Lehden vahvaa piirrosantia lisäsivät vielä Lauri Kairto ja Kirsti Nurmisalo, jotka kumpainenkin kuvittivat lehden novelleja, Nurmisalo lisäksi muotipalstaa naislukijoille. Useimmat kansikuvat, logot jne. olivat Karppasen kynästä, suuri osa tekstistä taas päätoimittaja Hannuniemen koneesta. Tämä ei menoa haitannut, salanimiä käytettiin ahkerasti novellien alla ja sarjakuvien yllä.

Elmerin piirtelemää

Toimituksen puheenvuoroa ja pääkirjoitusta vastasi joka numerossa Elmerin piirtelemä episodi Akkipikaisen Herran tempauksista. Seuraavassa näytteessä K.H. käy Piirtopalojen toimituksessa: "...Näytimme hänelle myös Piirtopalojen oikoveitokset ja K.H. onnitteli meitä. Teki sen tavalla että Päämiehemme kantoi murtunutta olkapäätänsä siteessä kolme päivää ja me naputtelemme tätä vasemman kätemme etusormella. Oikea käsi on nimittäin kääreessä. K.H. selaili lehden sivuja ja päästessään sivulle 14, jossa Erkki Tantu lupautuu antamaan painavan arvostelunsa lukijoittemme kyhäyksille, ryntäsi hän paljain päin ulos. Niilo, joka juoksee asioitamme kaupungilla, tuli juuri hakemasta kessuannostamme ja kertoi nähneensä K.H.:n ryntäävän läheiseen paperikauppaan. Sieltä hän oli ostanut laatikollisen lyijykyniä ja puoli kiloa pyyhkumeja..." Suotakoon anteeksi oman lehden mainonta, kirjoittaja oli päätoimittaja, ajat olivat kovat ja ilmoitus- ja mainostila kallista.

Jatkokertomus "Omantunnon saari" sijoitui etelämerelle sekin. Asiapitoisempaa viihdykettä sai matkaraporteista, lukijat saivat tutustua Japaniin ja Jaavan saareen. Mutta kyllä kotimaastakin aurinkoa löytyi kun Matti Hälli pakinoi kahdesti Piirtopaloihin. Toinenkin nimellä kynäniekka löytyy lehden sivuilta, tässä ote Arijoutsin dramaattisesta tositokemuksesta päivälehdessä sarjakuvaisivun tapahtumista eli "Rautanaamio sai potkut": "...Oli sydämetöntä ja raakaa asettaa kaksi näin erilaista miestä toistensa välittömään läheisyyteen - sydämetöntä ujoa Jannea kohtaan. Rautanaamiolla oli kaikkea mitä Jannesta puuttui: hän oli ulkonäöltään Tauno Palon ja Teräsmiehen keskiverto, hänellä oli rohkeutta, ylläluonnolliset voimat ja ihmeellinen taito joutua mitä päätähuimaavimpiin seikkailuihin, joista hän aina vain ihmeen kaupalla pelastui. Selvää siis oli ettei Janne voinut kestää epätasaista kilpailua. Liisahan oli vain nainen. Ja niinpä hän, jota oli vuosikautia pidetty Jannen ikiomana tyttönä alkoi yhä useammin vilkuilla sarjakuvissa ylöspäin ihastellen Rautanaamion päätähuimaavia ilmalentoja ja kohdella Jannea ynseydellä, jota ei edes taiteilijan taitava tuššipiirrin voinut peitellä..." Onneksi sai tarina kauniin lopun, Jannen onnistui jitterburgia harjoitellessaan potkaista kerrosta ylempänä pyllistelevää Rautanaamiota takalaitaan.

Aikojen kovuudesta Suomessa 1945 kertoo tuo yksityiskohta kessuannoksestaakin. Eipä siis ihme, että Piirtopalojen novellit olivat parhaasta päästä eksotisia tunnelmakuvia kaukomailta tahi viattomia hupailuja, vakavampaa tarinaa elävästä elämästä löytyi lehdestä vain kerran pari. Mieli saa paremmin kaipaanansa virkistystä kun "Pasaadi laulaa palmuissa", "Kalle kertoo retkistään" tai "Kun etelämeren poika rakastuu".

Ajan PIIRTOJA

MAAPALLO VINDONNIN
ON JÄSKIN TULLUT
KUN TAIUN VIIMEISEKIN
ESTÄHÄLLUT
NIT RAUKAN TEHTÄVÄ
ON POISTAA RUUKAT
SÖBÄN AJAANSAAMAT
KOLHINTUMAT.

KAUKOLÄNTÄ JA KAAROHITÄÄ
SUOMI-NEITO JO TUHTEISA PIKÄ
SITTI: SENSUAAN VIKKOTUU TÄTÄ
VHOLLISTUNTIKÄ VETÄURTA.

SVENTON, GARTZIN
NEUTPAMAHAN TULOS
BUKTEET PELATIMMAT
RÖPÄH ULLOS

SUDIÄKEINIA SÄESTÄJÄT PONTI
INSLATIE TULLA JOI TÖHTI
- NIPI OIS TEHTÄVÄ
REHOLLIT TALLE
MI ESINTY
UMKANA SÄESTÄJÄLLE?

RUOSTEISTA RUULTU ON KUMMIN HUKKI
KERTOI TUHONKIN KIKKÄJEN SUUNIA
RÄVÄÄÄ RAUKALLA SILLI-SÖTÄ
GIMBYEIT VÄLTÄÄ JO TÖRNÖITÄ
UMHTU HÄIKKIN ON RUOSTIN HAKU
MIETI OI HOIKELLE SUUKIN PANTU?

LAUNISTA ON KÄNDEN OLLA
ELD- TÄHTI - HUUTANULLA,
UMHITÄÄ POI KANKI MUI
LUMPFEN KUN LOISTAA MUI

Piirtopalojen suomalaiskansallista sarjaa Noita Suomalainen piirsi Ari Ajanto, ensin Hannuniemen tarinan pohjalta. Tekstinkirjoittajaksi vaihtui ennenpitkää Arin veli Pentti. Alussa melkoisen hutero jälki muuttuu nopeasti kiinteämmäksi kynänvedoksi, viimeisissä ilmeisissä ruuduissa tosin on huolinattomuuden tuntua. Tarina kertoo Kimmosta, jolle ristiriitaiset miekailakännnyttäjät tuottavat harmia. Tietäjä Karmakan tyttärenpoika Kimmo lähtee varottamaan Hakoisten linnaa ristiriitisten mairhinnoususta. Matkan vaaroista selviytyen Kimmo ja Karmakka osallistuvat linnan puolustukseen, Karmakka haavoittuu. Ennen kuolemaansa tietäjä opettaa Kii-ankukkulalla Kimmolle noitakonstinsa ja vuolee taikapillin. Pillillä Kimmo hankkii itselleen ratsun ja joutuu ensimmäisessä yöpymispaikassaan ristiriitisten käsiin. Taikakeinot, mm. hevosen muuttaminen vuoheksi, auttavat pakoon, ja matkalla Kimmo ystävyyttä karhun kanssa. Asettuvat he merenrannikon kylään, jonka pelastavat viikinkien hyökkäykseltä. Merimatkalla Kimmo nappaa Saaren kuninkaan tyttären neidonryöstäjiltä ja saa palkakseen verovoudin viran. Menestyvä verokarhu ei kuitenkaan huoli kuninkaan tyttärestä kaupantähtäjäksi ja kuningas vihastuu. Kimmo pakenee kotkan kintuista roikkuen avomerele, missä hypähtää merihätäiseen purteen. Hetikohta on mahdava hauki valjastettu eteen ja niin sitä mennään. Osuu vastaan palmurantainen saari, missä amatsonit asustavat outoja epäjumaliaan palvoen...

Samana tekijäparivaljakon toinen sarjakuva Kultainen tottem on piirrostyyliltään siksi paljon parempaa, että olisi suonut Patoluodon (alias Kaapo Tola) uhraavan sen tekoon enemmän aikaa Humu-Heikin kustannuksella. Tarina käynnistyy konsulli Pilven upeassa huvilapalatsissa Helsingissä. Pilvi juo myrkytettyä chiantia ja kuolee. Murha! Komisario Koski miehineen hälytetään paikalle, epäiltyjä ei ole monta: nuori kevytmielisen tuntuinen rouva, ohutviiksinen hovimestari ja sisäkkö. Käy ilmi että rouvalla ja hovimestarilla on yhteinen menneisyys. - Tässä vaiheessa Helsingimme kiinnostavuus ei tunnu enää riittäneen, sillä: Komisario Kosken tutkimuksia saapuu vauhdittamaan merikapteeni Arja. Tämä kertoo muinoin purjehtineensa samassa laivassa Pilven kanssa. Matkallaan Plymouthista Sydneyhin parkki Vesta kuitenkin haaksirikkooutuu Amatsonin suistoalueella. Mastonkappaleelle selviytyneet Arja ja Pilvi pelastuvat mustapintaisen kalastajan veneeseen. Rannikolla kyläkapakassa miehet joutuvat puheisiin hullun kanssa, joka lorullee kullasta. Puoliverinen kanta-asiakas puukottaa höyrypöytä, mutta Pilvi löytää kuolleen mastosta kultaisen pienoispatsaan. (Tarinan juoni katkeaa nyt yllättäen, lehden peräkkäisistä numeroista puuttavat planssit 11 ja 12!) Tuntuu matkaksi jättämillä tavalla puoliverinen saa suomalaiset valtaansa ja vaatii totemia, Arja ja Pilvi lannistavat konnan ja kuulevat patsaan salaisuuden: se on passi salaperäiseen kultaan pursuavaan maahan joen yläjuoksulla. Matkallaan miehet kohtaavat jokilaivalla seikkailunhaluisen reporterin miss Bethin. Aluksella liikkuva luihunnäköinen miekko kuulee kolmikon keskustelun ja toimii: jokilaivalla syttyy tulipalo, savun suojassa Pilvi iskeään tajuttomaksi....

NOITA SUOMALAINEN

NAIEN LÄHTI JUOKSEMAAN ANKKA POISPÄIN.

KOMMO, JOKA EI HUOMANNUT NAISTA, LÄHTI TOVEREIDEN SAAMAAN SAMAN SUUNTAAN.

JONKUN AIKAA KULJETTUAAN HUOMAAI ERÄS MIEHITTÄ JOTAIN UUSIOLTA, KATJOKAA! HÄN MUUI!

MYÖN, OSMITTAMATTA SUUNAA, SA OLI OSMITUINEN KUVAAPATAI, NE ALKOVAI AITELLA SIKI KONTI!

Piirtopalojen kahdesta ensimmäisestä numerosta puuttui sarjakuvalehden komistus, tieteissarja. Eugen Meurosen Tohtori X korjasi puutteen vakuuttavasti heti ensiesiintymisellänsä: X:n kolleega Dixon allistelee laboratoriopöydällä hiirenkokoisena kun Zarkovia hiukan muistuttava X on antanut näyttöä taidoistaan. Todellisuudessa kaikki X:n keksinnöt ovat peräisin Uro-tähdeltä, missä hänen ystävänsä tohtori Gurlo tekee parhaansa ihmiskunnan hyväksi. Dixon osoittautuu konnaksi, joka uneksii maailmanvallasta X:n keksintöjen avulla. Hän usuttaa tarkastaja Komanin X:n kimpupun syyttään tätä häiriköksi. Koman saa todistaa X:n rehellisyydestä tämän toimittaessa poliisin käsiin etsintäkuulutetun murhaajan Mannokin (kuinka, se jää arvoitukseksi; joku Meurosen ja X:n ihailija on leikellyt Helsingin yliopiston kirjaston vuosikertaa). Dixon lähettää voimamies Tiikerin ryöstämään kaavoja. Tiikerin "suostutellussa" X:ää koeputken sisältö kaatuu lattialle, paikalle osunut muurahainen kasvaa jättillis-kokoiseksi ja terrorisoi pian kaupunkia. Dixon ymmärtää aineen arvon ja lähtee lentokoneella rikoskumpaniensa Gonnin ja Tiikerin kanssa hionean piilopaikkaan maailmanvalloituksen yksityiskohtia, X:n hän toimittaa telkien taa. Dixonin rehellinen ja lainkuuliainen sihteeri miss Joan kuulee pomonsa aiheet ja lähtee vapauttamaan X:ää. Torakankokoisina he pakenevat vankilasta ja nousevat pian ilmaan X:n rakettikoneella. Dixon äkkää heidän tulonsa ja huolehtii vastaanotosta: X ja Joan kävelevät pahaavastamatta kaasukammioon. Mäiskis! Ovi sulkeutuu, kaasu alkaa sivistä ja kovaäänisestä kaikuu Dixonin ilkkuva nauru...

Sarjakuvien ohella Piirtopalojen huomattavinta antis olivat palveleva piirtäjänpalsta sekä tunnettujen piirtäjien esittelyt. Näissä minihenkilökuvissa kerrottiin piirtäjän siihenastiset vaiheet ja opiskelut, myös tunnelmoitiin anekdooteilla. Seuraavassa Erkki Koposen kertomaa: "...Neuvottelin kerran Ollin kanssa puhelimitse seuraavan pakinakuvan aiheesta - en koskaan ehdi lukea tätä juttua etukäteen koska Olli kirjoittaa sen aina myöhemmin yöllä - ja käsitin että kuvan tuli esittää haltijaa. No, piirsin siihen pitkäpartaisen sijän kuvan. Seuraavana päivänä huomasin että pakinassa kerrottiin sievästä haltijattaresta."

Tuot vuoden aikana esitellyt piirtäjät olivat Erkki Tantt, Eero Vasara, Aarne Nopsanen, Akseli Gallén-Kallela, Samuli Paulaharju, Ami Hauhio, Oki Riisänen ja Topi Vikstedt. Nokkela lukija tietenkin huomaa etteivät Gallen Kallela, Paulaharju ja Vikstedt olleet elävien kirjoissa 1945. Kuitenkin juttu Paulaharjasta on näistä kaikista mielenkiintoisin. haastattelun antoi tuolloin everstiluutnantti Ahti Paulaharju, Samulin poika. Hän kertoi isänsä perineen taiteellisuutensa omalta isältään, joka oli "Kurikan kuulujen kiessien tekijä". Pikkutöllissä varttunut Samuli harjoitelti käsialaansa vihkoon, johon kopioi kertomuksia kirjoista kuvittaen ne samalla. Tuolloin jo hän piirsi musteella tai tussilla mikäli mahdollista, varttuneella iällä hän keruumatkoillaan joutui tekemään luonnokset lyijykynällä mutta veti ne puhtaaksi tussilla ensi tilassa.

KUULTA KUNNIA TOHTORI X OLETE SITTEENKIN OKEISSA KURINKO MIKUN PÄTÄ OULUNAIN VIENTI OLETEKO VESIMÄ ETÄ SÄITTE MINUT ENNÄLLEN.

OLKAA HUOLETTA DIXONIN, PÄIV OLETE JÄBEEN MIKUN IHMIESTEN KOKONEN.

MITÄ JÄBEEN LUONNOLISEN KOKONENI EN KASITA TÄYTTÄ OLEN VARMAN TULOSSA HUIKUKSI!

VAKUUTAN DIXONIN ETETE OLE TULOSSA HUIKUKSI!

NAITIN TEILLE TAMAN VAIN SIKSI, KOSKA YRITTE SVOTTAAN IHMISSISE, ERÄ OLEN HUIU, JA ETTEIKÄ SINI OLE MAHDONINEN. TAMAN JALKEE OLETE VARMASTI TOISTA MIELTÄ.

SITÄ VOITE OLLA VARMAN TÄRJOAN TEILLE MITÄ ON TUOSTA KEKINNÖSTÄ KERTYVÄÄ SEN HILMISKUNNAN MIETTYMÄ!

EN MYVÄEKSIINTOIN MISTÄN HINNASTA, EN ETTELL TARKOITUS PERIÄNNE DIXONIN MUKA MAAILMAGE LÄSKETUNA NE EKKÄ JOUTUISIVAT VÄRÄIN KÄSIN, JA TOKOA EI VOISI ESTÄ.

KUTEN HÄNÄ AITE TOHRIK, MISTAKAA KUTTENKIN OLEMAS-SALONI JOS SRE TURISTE MUUTTAMAA MIELTÄNNE.

TOHTORI X AN KEKSINNÖT HÄNNÄN TIRAVAT MAAN ANKKAID KESKIN.

TÄPÄRÄM JÄBEEN TOHTORI GURLO OLEN NOUTTANUT NEUVONIANNE JY ON NIITUNUT KOKKISSANI. TÄLLÄ MARRASKOJA IHMISET PÄTEET MIKUN KOKONEN!

VÄRÖKÄÄ EREIVAT NUO NEUVONAN TEMPIT JOUTU VÄRÄIN KÄSIN, ENKÄ IHMISET TRIDAN MARRASOJANNE VOITTA VÄ ANASTAN NE TIEHEEN.

OLETAMISENNE ON OIKEA TOHTORI GURLO, ERÄS TOHTORI DIXONIN ISI ITSEÄN KUTSUVIA ROISTUNTEE SUURTAN MIELINKINTOR KOKKELLIPAIN.

TIIKERI LÄHESTYY TOHTORI X AN HUIVIA ANNISSUKO TIIKERI ANASTAMAAN TOHTORI X AN KEKSINNÖT.

TUO TALO ON SEN TOHRIK MIKUN ON TUKA VITTAI MAITAN KOITELUIMAKSIA NAPAUTAN MARHI HETI REHEILLYTÄ SÄ VÄNNÖSÄ KESKIN!

Infossa julkaisemamme kuva on Samuli Paulaharjun alle 20-kesäisenä piirtämä. Ahti Paulaharju pahoitteli sitä että suuri joukko materiaalia oli hukkunut, lastenlapsille omistettu kuvitettu ru-novihkonen "Nippulat-Nappulat" katosi evakkomatkalta palatessa.

Sarjakuvien kannalta mielenkiintoisia ovat Tantun ja Hauhion repliikit. Edelinen pitää kotimaisten sarjojen kehittämistä ulkomaisten tasoisiksi mahdollisena, kunhan vain ymmärretään säilyttää kansallinen omaleimaisuus. Hauhion mielestä sarjakuvapiirustus on tulevaisuuden ala, vaikka onkin raskasta työtä. Yhtyy Tantun ajatukseen kertoessaan, ettei sarjan "Maan mies Marsissa" piirtäminen oikein jaksanut kiinnostaa kun aihe oli niin selvästi plagioitu.

Talvella

Piirtäjän palstalla, joka usein venyi lehdessä monen sivun mittaiseksi, neuvottiin lukijoita kädessä pitäen piirustustaidon ohdakkeisella polulla. Kovin herkästi eivät lukijat töistä kiitosta saaneet. Oppia jaettiin antamalla kussakin lehden numerossa kolme tehtävää, henkilökuvausta, tekstausta ja sommittelua. Tekstaamisen vaikeutta helpotettiin luettelemalla oppikirjoja, sommittelutehtävinä lukijat saivat kyhällä monogrammeja, kirjankansia ja julisteita. "Piirtäjän" nimellä piirustuskoulua pitänyt Kerttu Luukannel työskenteli kotonaan ja lähetti arvostelut ja uudet tehtävät postitse toimitukseen.

Piirtäjän
-POSTI-

Piirtopalat oli siis ottanut viihdyttämisen lisäksi tehtävän kehittää lukijoiden kykyjä ja makua, lehti tiedotti kulttuuripalstoillaan ajankohtaisista elokuvista ja kirjauutuuksista. Monasti raportoitiin taidetapahtumista, mm. käytiin kouluhallituksen nuortennäyttelyssä, Taideteollisuuskeskuskoulun 70-vuotisnäyttelyssä, Ateneumissa ja Nuoren Voiman Liitossa. Vuoden aikana Piirtopalat julkaisi kaksi sarjakuvakilpailua, yhden piirustuskilpailun sekä yhden kirjoituskilpailun. Sarjakuvakilpailussa oli 1. palkinto peräti 5 000 mk, piirustuskilpailussa "Kuka piirtää kauneimman Reginan?" pääpalkintona 500mk. Mielenkiintoinen uutinen oli lehden 2. numerossa, puoleltoista sivun mittainen artikkeli kertoi ensimmäisestä pohjoismaisesta piirretystä filmistä, H.C. Andersenin sadun pohjalle rakentuvasta tanskalaistyöstä "Tulukset". Artikkelitietää Oy Filmisepon ostaneen elokuvan Suomeenkin ja povaa suurta menestystä, "...ovathan Andersenin sadut meillä tunnetumpia kuin esim. kassamenestykseksi muodostunut amerikkalainen Lumikki."

Sarjakuvalehti, piirtäjien lehti, ajanviettelukemisto - sellainen oli Piirtopalat. Näytynumerosta pitäen oli yleisön vastaanotto ollut suopea, levikki oli jatkuvassa vaikkakin verkkaisessa nousussa. Jakelun hoiti Rautatiekirjakauppa ja lukijakunta oli todennäköisesti nuorisoa. - "Piirtopaloista on lyhyessä ajassa tullut suosittu lukemisto. Varmista sen saanti liittymällä lehtemme tilaajaksi, sillä irtonumerot ovat useassa paikassa loppuneet heti." Tämä kehoitus lehden 8. numerossa enteili kuitenkin muuta. Ajat olivat kovat ja paperin säännöstely oli ovella. Lehden irtonumeron hintakehitys, 7 mk - 10 mk - 15 mk, puhuu kolkkoa kieltään, tilaajakunta ei vuodessa ehtinyt kasvaa kyllin suureksi. Piirtopalojen luokittelu "veropaperiluokkaan" vuoden 1945 lopulla keskeytti tämän lupaavasti alkaneen kokeilun.

**OLEMME
MUUTTANEET!**

Tervetuloa uuteen huoneustoomme!
SILTASAARENKATU 1. A. 8.

OY PIIRTOPAINO
Kovalukemisto
PIIRTOPALAT
Puhelin 74 020

